

۱۴

فوبیای تورم!

تورم غدد لنفاوی همیشه مساله ترسناکی نیست گاهی پای یک عفونت ساده در میان است

موانع اداری و مالی، احداث ۲ موزه بزرگ همدان را در هاله ای از ابهام قرار داده است

هگمتانه در انتظار طلوعی دوباره

۴ فرمول موفقیت بدون مدرک دانشگاهی!

۱۵

زندگی

شنبه ۱۳ بهمن ۱۳۹۷ : شماره ۵۳۱۵

امکان توسعه خارج از محدوده

محدود بودن حریم بافت روستایی، مساله ای است که علاوه بر تولدکنندگان مبیل، مسؤولان وهن آباد نیز آن را به عنوان مهم ترین چالش پیش روی توسعه روستا معرفی می کنند و می گویند اگر حریم بافت روستایی وهن آباد گسترش یابد، تعداد کارگاه های مبیل سازی در این روستا بیشتر خواهد شد و در نتیجه رونق اقتصادی وهن آباد دوچندان می شود. سعید ابراهیم بیگی، عضو شورای اسلامی دهستان وهن آباد درباره علت ایجاد این مشکل توضیح می دهد: «مساله اصلی اینجاست که حریم بافت روستای ما را مانند همه روستاهای دیگر براساس سرانه جمعیت آن حساب می کنند. اما به نظر من مسؤولان دولتی باید به این نکته توجه کنند که در روستای ما بیش از ۴۰۰ کارگاه مبیل سازی وجود دارد و با توجه به این میزان کارآفرینی، بهتر است مسؤولان برای رشد اشتغال زایی در وهن آباد، محدوده بیشتری را به بافت روستایی ما اختصاص دهند یا حداقل بگذارند در منطقه ای که امروز به عنوان فضای سبز روستا تعریف شده است، کارگاه بسازیم.»

او تاکید می کند که بیشتر اهالی وهن آباد در منطقه تعریف شده به عنوان فضای سبز زمین دارند و از سوی دیگر، آن منطقه امکانات آب، برق و گاز نیز دارد و از این جهت، اهالی می توانند در آن منطقه با کمترین هزینه برای خودشان کارگاه یا نمایشگاه بنا کنند.

عضو شورای اسلامی دهستان وهن آباد مشکل دیگر این روستا را زیاد بودن حریم جاده آن عنوان می کند و می گوید: «وزارت راه اجازه نمی دهد که ما در حریم ۱۳۸ متری جاده وهن آباد - رباط کریم، نمایشگاه مبیل بسازیم. تا از آن طریق بتوانیم فروش بیشتری داشته باشیم، این در حالی است که ما بارها درخواست کرده ایم حریم جاده ما را کمتر اعلام کنند و مسؤولان این وزارتخانه نیز به ما قول همکاری داده اند، اما تاکنون در عمل اتفاقی نیفتاده است.»

در واقع، چکیده حرف های ابراهیم بیگی این است که مبیل سازان وهن آباد می خواهند با توسعه کارگاه ها و نمایشگاه های خود در خارج از محدوده ای که تا امروز برایشان تعریف شده است، کسب و کار خود را رونق دهند؛ حتی اگر آنها ناچار باشند برای رسیدن به این هدف از خیر محدوده فضای سبز که قاعدتا به ساخت باغ و مزرعه اختصاص دارد، بگذرند یا برای جلوی چشم بودن بیشتر نمایشگاه هایشان به حریم جاده نزدیک تر شوند.

البته باید به این نکته هم توجه داشت که اساسا توسعه روستاها بر پایه توجه به مزیت های نسبی آنها امکان پذیر است و اگر یک روستا توانسته به جای کشاورزی یا با گسترش مبیل سازی پیشرفت کند، بد نیست که مسؤولان نیز با اهالی آن روستا همراه شوند و برای حمایت از اهالی آن گام هایی را بردارند.

جوانان روستای وهن آباد رباط کریم توانسته اند با مبیل سازی، غول بیکاری را شکست بدهند

اره به جان بیکاری

ترجیح می دهم فقط جنس هایی را که از چند ماه قبل در کارگاهم خاک می خورم، بفروشم.» به گفته این تولیدکننده مبیل، کم شدن رونق مبیل سازی در وهن آباد، شرایطی را به وجود آورده است که دیگر کسی نمی تواند ادعا کند هنوز هم در این روستا بیکاری وجود ندارد، زیرا خیلی از مبیل سازهای وهن آباد نه فقط کارگران غیربومی، بلکه حتی کارگران بومی خود را هم کنار گذاشته اند.

چوب قاچاق

چوب، مهم ترین ماده اولیه صنعت مبیل سازی است. به همین دلیل، بالا رفتن قیمت چوب، گرانی مبیل را در پی دارد و گرانی مبیل نیز باعث کم شدن مشتری و در نتیجه، رکود این صنعت می شود. اما سرخ گرانی چوب نیز مانند بسیاری از دیگر گرانی های چند ماه اخیر، به دلار وصل می شود، چراکه بخش عمده ای از چوب مورد استفاده مبیل سازی ها، وارداتی است که با افزایش نرخ ارز، قیمتشان بیشتر از سه برابر پارسال شده است. فدایی در این زمینه چوب های راش روسی را مثال می زند و از گران شدن آن می گوید: ما سال گذشته این چوب را به قیمت هر متر مکعب ۹۵۰ هزار تومان می خریدیم، اما اکنون مغازه های چوب فروشی، هر متر مکعب چوب راش روسی را به قیمت سه میلیون و ۲۰۰ هزار تومان می فروشند.»

از سوی دیگر، با اجرای طرح تنفس و ممنوعیت قطع درختان جنگلی در دو سال گذشته، چوب ایرانی هم در بازار بسیار کمیاب شده است. البته بدون شک اجرای این طرح برای جنگل های نیمه جان شمال ضروری است، اما وقتی در کنار طرح تنفس، تعرفه واردات چوب متناسب با نیاز فعالان صنایع وابسته به این ماده پایین نمی آید، زمینه رشد قاچاق بی رویه چوب جنگل های ایران بیش از پیش فراهم می شود.

چوب قاچاق نیز به طور مستقیم یا غیرمستقیم به دست تولیدکنندگان اجناس چوبی می رسد. در این میان، وهن آبادی ها هم از این چوب ها بی نصیب نیستند و خیلی از کارگاه های این روستا ناچار شده اند به خاطر کمیابی چوب های داخلی و گرانی چوب های خارجی، از چوب قاچاق استفاده کنند.

با این حال دشواری امروز شرایط اقتصادی کشور، بسیاری از مبیل سازان وهن آباد را به تنگ آورده است. اما اگر مسؤولان کمی به این روستا و صد البته دیگر روستاهایی که بر پایه کار و تلاش مردمی توسعه پیدا کرده، توجه کنند، بدون شک بسیاری از مشکلات آنها برطرف خواهد شد. خواه این توجه معطوف به بهبود زیرساخت ها باشد یا اعطای تسهیلات به تولیدکنندگان آن یا شناختن موانع رشد صنایع این روستاها و تلاش برای رفع این موانع.

آنها رفتند و این پیشه را از مبیل سازهای قدیمی روستا یاد گرفتند. بعد از آن هم هر کدام از شاگرد ها، خودشان استادکار شدند و کارگاه مستقلی تاسیس کردند.» به گفته فدایی، ادامه همین روند باعث شد تعداد کارگاه های مبیل سازی در وهن آباد و افرادی که در این حرفه مشغول به کار شده اند، سال به سال بیشتر شود و به جایی برسد که می توان گفت امروز شغل بیش از ۸۰ درصد مردان روستا مبیل سازی است. جالب ترین که مسؤولان وهن آباد ادعا می کنند هیچ کسی در این روستای ۲۵۰۰ نفری بیکار نیست و حتی توسعه کارگاه های مبیل سازی در وهن آباد برای حدود ۲۰۰۰ کارگر غیربومی نیز شغل ایجاد کرده است.

شاید بیکاری برگردد

تورم، رکود و بالا رفتن نرخ ارز، گریبان مبیل سازی های وهن آباد را مانند بسیاری از اصناف دیگر گرفته است. اینجا بی خیلی از تولیدکنندگان که صحبت می کنیم، از اوضاع بد اقتصادی در یکی دو سال گذشته گلایه دارند و حتی بعضی ها می گویند که این شرایط باعث شده است تعدادی از کارگاه ها یا به طور کامل تعطیل شود یا به اجبار برای ادامه فعالیت، غدر تعدادی از نیروهایشان را بخواهند. یکی از تولیدکنندگانی که اخیرا به این وضع دچار شده، محسن فدایی است. او می گوید که پارسال مجبور شده نمایشگاهش را ببندد و از تیر امسال نیز کارگاهش را به حالت تعلیق درآورده است.

فدایی دلیل این شرایط را گران شدن مواد اولیه و پایین آمدن تقاضای مشتری می داند: «الان به اندازه ای کار روی دستمان مانده است که فعلا احتیاجی به تولید نداریم. با این رکود بازار و با توجه به قیمت های سرسام آور چوب و پارچه، اگر بخواهم دوباره تولید را از سر بگیرم، بدون شک ضرر خواهیم کرد؛ به همین دلیل،

اهالی هم که حیاط خانه هایشان بزرگ تر بوده، گوشه ای از حیاطشان را سقف زده و در آن کارگاه هایشان را بر پا کرده اند. این روستا را خیلی ها نمی شناسند و شاید بسیاری از پایتخت نشین ها ندانند که وهن آباد یکی از مهم ترین محل های تولید مبیل هایی است که آنها رویش می نشینند. اما صنف مبیل فروش های تهران، از قدیم با وهن آباد آشنا بوده و از چند دهه پیش شده اند مشتری پای ثابت مبیل های این روستا. به گفته فسایی، هنوز هم بیشتر تولیدات وهن آباد به دست نمایشگاه داران مبیل در بافت آباد تهران می رسد. البته بعضی از کارگاه های مبیل سازی این روستا، خودشان به طور مستقیم تولیداتشان را به مردم عرضه می کنند. چند سالی هم هست که بعضی از اهالی اینجا به فکر تاسیس فروشگاه مستقل افتاده اند تا سهم بیشتری در فروش مبیل های تولیدی خود داشته باشند.

مبیل سازی چهل ساله

«سابقه مبیل سازی در وهن آباد به حدود ۴۰ سال پیش برمی گردد.» این را ناصر فدایی می گوید؛ کسی که اهالی او را به عنوان یکی از تولیدکننده های سابقه روستا معرفی می کنند. آن طور که او تعریف می کند، اولین کارگاه مبیل سازی، اوایل دهه ۶۰ در وهن آباد دایر شد. البته پیش از آن، تعدادی از وهن آبادی ها، این حرفه را در تهران و نصیرشهر رباط کریم یاد گرفته بودند و بعضی از آنها هم برای خودشان کارگاه های مستقل داشتند. اما وقتی که برق وهن آباد وصل شد و این افراد دیدند که می توانند در روستای خودشان نیز به تولید مبیل بپردازند، به اینجا بازگشتند و سنگ توسعه این حرفه را در روستای آبا و اجدادی شان بنا نهادند. «کار اولین مبیل سازهای وهن آباد که گرفت، چند نفر از اهالی دیگر نیز به این صنعت مشتاق شدند و پیش

تلفیق صدای فرزند دستگاه CNC و اره های مخصوص نجاری، گوش را کر می کند. خاک اره همه هوا را پر کرده، تخته های چوب را در هر گوشه از کارگاه مبیل سازی روی هم چیده اند. حجم چوب ها آنقدر زیاد است و وسعت کارگاه آنقدر کم که حتی مجبور شده اند بخشی از الوار را در خیابان بگذارند. نجاران اینجا می گویند که اصلی ترین قسمت کارشان، طراحی است. آنها ابتدا از عکس های ژورنالی ایده می گیرند و براساس آن طرحی را روی کاغذ می کشند و بعد با کمک دستگاه های برقی مخصوص، طرح را روی چوب پیاده می کنند.

گوشه دیگری از کارگاه، استاد منبت کاری قلم به دست و با هنر دست ایرانی اش به چوب های برش خورده جان می بخشد. کار او که تمام شد، تاج، پایه و دسته مبیل را با کمک چسب و میخ به همدیگر وصل می کنند و کلاف مبیل را شکل می دهند. کلاف اولیه که شکل گرفت، سمباده کاری می کنند. بعد از سمباده، نوبت رنگ کاری است. بعد از آن هم، رویه کوپی، در اینجا پارچه های ژرک، چینی و بعضا یزدی را براساس الگوهایی که از قبل آماده شده، می زنند و بعد از این که اسفنج را داخل پارچه ها گذاشتند، قسمت نشیمن و پشتی را با چکش های مخصوصی به داخل کلاف مبیل می کویند.

علی فسایی، صاحب این کارگاه، جوانی سی و چند ساله است که با وجود داشتن مدرک فوق لیسانس، ترجیح داده در سرزمین مادری بماند و در صنف پیری مشغول به کار شود. البته او تنها جوانی در روستایشان نیست که به مبیل سازی مشغول است و خیلی از جوان های دیگر نیز در وهن آباد مانند او مبیل می سازند.

در این روستا تقریبا همه افراد، از جوان ترها گرفته تا پیرمرد ها مبیل ساز هستند و آنقدر این حرفه در وهن آباد گسترش پیدا کرده است که وقتی وارد آن می شویم، احساس می کنیم به یک شهرک مبیل سازی گذاشته ایم. اما اینجا فقط یک روستاست، جایی در نزدیکی رباط کریم، چسبیده به آژادراه تهران - قم، بیخ گوش فرودگاه امام خمینی (ره).

کارگاه های مسکونی

آن طور که اهالی می گویند، بیش از ۴۰۰ کارگاه مبیل سازی در وهن آباد سر پا هستند که نزدیک به نیمی از آنها در منازل مسکونی روستا قرار گرفته است. در واقع، اینجا خیلی از اهالی، خانه هایشان را به کارگاه تبدیل کرده اند؛ به این صورت که مثلا اگر منزلشان یک طبقه بوده، تیغه اتاق های آن را خراب کرده اند و بعد هم یک طبقه رویش ساخته اند و اکنون در طبقه پایین مبیل سازی می کنند و در طبقه بالا، زندگی، بعضی از

info@jamejamonline.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۲۱۴۲

#توفان-بازار

صفوری از گرمسار:

کمهک دولت تحت عنوان بسته حمایتی که ناعادلانه نیز توزیع شد، هیچ دردی از مردم را دوا نکرد و امیدوارم دولت با کنترل گرانی ها سعی در برگرداندن آرامش به بازار کند.

#شبکه-پویا

زکایی از ساری:

چرا شبکه پویا که مختص پخش برنامه های کودکان و خردسالان است پیام های بازگانی پخش می کند؟ هدف مسؤولان این شبکه از پخش این تبلیغات برای کودکان چیست؟

#گره-ترافیک

دریانی از تهران:

برای کاهش بار ترافیکی بلوار میرداماد، شهرداری اقدام به احداث خروجی لاین تندرو به کندرو در روبه روی بانک مرکزی کرده است، ولی با گذاشتن بلوکی بزرگ مانع ورود خودروها شده است. چرا؟

#دیوار-مهربانی

غفوری از تهران:

حمایت نکردن شهرداری وسازمان های مربوطه از دیوار مهربانی باعث فراموش شدن این کار نیک شد. ایا کش شهرداری تهران کمی از تفکرات درآمدزایی خود بکاهد و به فکر راه شهروندان خود باشد.

#حمایت-تبئعش

جمعی از شهروندان:

چرا دولت به افرادی که تحت هیچ پوشش بیمه ای نیستند و درآمد بسیار کمی دارند بسته حمایتی نداد؟ این افراد بیشتر از هر قشری نیاز به این حمایت دارند.

#اتوبوس-خاموش

محمدی از تهران:

چرا شهرداری تهران مانیتورهایی که محل رفت و آمد اتوبوس های داخل شهری را در ایستگاه اتوبوس نشان می داد درست نمی کند؟ مدت ها هست این نمایشگرها خاموش هستند و نمی توان زمان رسیدن اتوبوس ها را متوجه شد.

#پیاده‌رو-آبگیر

احمدی از کرمانشاه:

بیشتر پیاده روی های کرمانشاه شرایط مناسبی ندارد، به همین دلیل هنگام بارندگی به آبگیر بدل می شوندو شهروندان برای تردد با مشکلات زیادی رو به رو می شوند. از شهرداری تقاضا می شود به این مساله رسیدگی کند.

#سیل-خوزستان

دلیری از خوزستان:

مسؤولان آنقدر به مسائلی مانند آبخیزداری بی توجه هستند که بارش های اخیر بجای بهبود شرایط کشور به بحران بدل شد. سیل خوزستان را برد، اما برخی مدیران در خواب غفلت هستند.